

## Arrest

nr. 40 921 van 26 maart 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Kumikse origine, afkomstig uit het dorp Karlanyurt in het district Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Volgens uw verklaringen heeft u sinds 2000 de Tsjetsjeense rebellen geholpen door goederen voor hen te transporteren naar de Tsjetsjeense grens. In 2002 werd u gearresteerd door de Russische autoriteiten en opgesloten in de gevangenis. U werd tegen betaling voorwaardelijk vrijgelaten in februari 2005. Na uw vrijlating heeft u uw activiteiten voor de rebellen verdergezet. In juli 2005 werd u dan opnieuw gearresteerd door de ordediensten. U werd door hen zo zwaar geslagen dat u in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. U slaagde er vervolgens in om uit het ziekenhuis te vluchten en onder te duiken in een verlaten vakantiecamp voor kinderen. De ordediensten kwamen echter bij uw ouders langs op zoek naar*

u. U besloot het land te verlaten. In september 2005 vertrok u naar België waar u op 28 september 2005 asiel aanvraag. Op 21 december 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tegen deze beslissing is nog steeds hangende bij de Raad van State. Op 18 november 2006 keerde u vrijwillig terug naar Dagestan, omdat u via telefoon van uw broer A. (...) vernomen had dat er minder naar u gevraagd werd door de ordediensten. Op 23 november 2006 bent u aangekomen in uw dorp Karlanyurt. U durfde die nacht niet thuis slapen en daarom overnachtte u bij een vriend. De volgende dag belde uw broer A. (...) u op om te zeggen dat de wijkagent bij uw vader was langsgekomen om naar u te vragen. U vermoedt dat u verklikt werd door iemand van het dorp. U vertrok daarop naar een verlaten kamp van Russische militairen in de bergen waar u zich verborg. Uw broer A. (...) voorzag u daar regelmatig van levensmiddelen en soms keerde u 's nachts terug naar uw dorp. Leden van de ROVD kwamen echter bij u thuis langs op zoek naar u. Ze stuurden ook convocaties op uw naam. Uw broer A. (...) werd twee keer door hen meegenomen voor ondervraging en één van deze keren werd hij zwaar geslagen. Ook uw vader werd een keer meegenomen door de ordediensten. In november 2007 kwamen leden van ordediensten het kamp doorzoeken. U kon echter de bergen in vluchten. Daarna besloot u het land te verlaten. U reisde in december 2007 per vrachtwagen naar Minsk, Wit-Rusland. Daar stapte u in de laadruimte van een andere vrachtwagen waarmee u naar Marseille, Frankrijk reisde. U vroeg asiel aan in Frankrijk, maar uw aanvraag werd geweigerd. Daarop vertrok u naar België waar u op 14 augustus 2008 voor de tweede maal asiel aanvraag. Na uw aankomst in België vernam u via telefoon van uw broer A. (...) dat leden van ordediensten nog regelmatig bij uw ouders langskomen op zoek naar u. Er zouden ook convocaties op uw naam zijn toegekomen. U diende op 4 december 2008 een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter in die ontvankelijk werd verklaard.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag heeft u volgende documenten voorgelegd: uw rijbewijs, uw geboorteakte, drie convocaties, een medisch attest dd. 05/11/2008 opgesteld door Dr. Roger Denays, een medisch attest dd. 02/12/2008 opgesteld door Dr. Thomas Jonard, een advies van een psycholoog dd. 08/04/2009, en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter ontvankelijk werd bevonden.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde in november 2006 teruggekeerd te zijn naar de Russische federatie. In december 2007 zou u uw land van herkomst echter opnieuw ontvlucht zijn, omdat u nog steeds vervolgd werd door leden van ordediensten omwille van het verlenen van logistieke hulp aan Tsjetsjeense rebellen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen, aangezien er wegens een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en enkele onaannemelijke verklaringen geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan er in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u nog steeds gezocht zou worden door leden van ordediensten omwille van de feiten die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag.

Er dient verder te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van uw tweede asielaanvraag nog enkele incoherenties, vaagheden en ongeloofwaardigheden bevatten waardoor het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u bij uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen bevestigd wordt.

Zo verklaarde u dat u sinds uw vertrek uit Dagestan in december 2007 via telefoon van uw broer A. (...) vernomen heeft dat de wijkagent nog enkele keren is langsgekomen bij uw ouders op zoek naar u. U kon evenwel niet zeggen wanneer hij langsgekomen is noch hoeveel keer hij dan gekomen is. U verklaarde voorts dat er na uw vertrek ook verschillende convocaties op uw naam bij uw ouders zijn toegekomen, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel het er zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 3). Dergelijke vage verklaringen zijn toch niet aannemelijk te noemen aangezien u verklaarde sinds uw vertrek uit Dagestan in december 2007 toch zeker één keer per maand of om de twee maanden telefonisch contact te hebben met uw broer A. (...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 2). Meer nog, u stelde zelfs dat u het eigenlijk niet nodig vond om hierover meer informatie te vragen aan uw broer (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 3). Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet echter afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder verklaarde u dat leden van de ROVD en ook de wijkagent verschillende keren bij uw ouders zijn langsgekomen op zoek naar u in de periode dat u ondergedoken zat in het verlaten militair kamp in

de bergen. U kon echter niet zeggen hoeveel keren ze langsgekomen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 5). U stelde dat uw broer A. (...) twee keer door de ordediensten werd meegenomen voor ondervraging. Eén van deze keren zou hij zwaar geslagen zijn. Toen u vervolgens gevraagd werd wanneer uw broer dan werd meegenomen, kon u enkel zeggen dat dit ergens in de periode vanaf december 2006 tot januari 2007 gebeurde, maar u was er niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 5, 11). Uw vader zou ook een keer zijn meegenomen. U dacht dat dit in januari of februari 2007 was, maar ook daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 6). U verklaarde verder aanvankelijk dat er in de periode dat u ondergedoken was geen convocaties op uw naam waren toegekomen. Onmiddellijk daarna wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat er in het begin van deze periode wel convocaties waren toegekomen, maar daarna niet meer. Toen u daarop gevraagd werd hoeveel convocaties er waren toegekomen, antwoordde u dat u dat niet kon zeggen. U beweerde opeens dat het er veel waren en dat u enkel de laatste drie bij uw vertrek heeft meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 6-7). Aangezien u verklaarde dat uw broer A. (...) u tijdens deze periode elke week kwam opzoeken in uw schuilplaats (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 6), kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u hierover toch meer informatie kan geven.

Dergelijke incoherente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de door u voorgelegde convocaties, kan worden opgemerkt dat ze uw beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven. Uit deze convocaties blijkt immers slechts dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige en er staat verder niets in over de reden of over de zaak waarin u werd opgeroepen. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties. Zo bleek u in het geheel niet te weten van wanneer deze convocaties dateren. U kon enkel zeggen dat deze drie convocaties de laatste waren die waren toegekomen vóór uw vertrek uit Dagestan in december 2007 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 6). Uit lezing van deze convocaties is evenwel gebleken dat één ervan dateert van rond de periode van uw terugkeer naar Dagestan in november 2006. U stelde dat u zich volgens deze convocaties op het bureau van de GOVD in Khasavyurt moest gaan aanmelden, maar u was niet zeker of het adres al dan niet op de convocaties vermeld stond. U kende verder de datum en het uur niet waarop u zich telkens moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 6-7). Aangezien u enkel deze convocaties voorlegde ter staving van uw beweerde problemen, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u afgelegde verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België. U verklaarde dat u vanuit Khasavyurt in Dagestan per vrachtwagen naar Minsk in Wit-Rusland gereisd bent. U verklaarde onderweg verschillende keren gestopt te zijn, maar u kon slechts twee plaatsen opgeven waar u gestopt bent. Behalve Moskou kende u geen andere plaatsen langs waar u gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 8-9). Uw onwetendheid aangaande dit traject van uw reis is niet geloofwaardig. Te meer daar u verklaarde dat deze reis twee dagen geduurd heeft, u zich meestal in de cabine naast de chauffeur bevond, en u ook enkele keren zelf de vrachtwagen bestuurd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 8-9). U verklaarde verder in Minsk in de laadruimte van een andere vrachtwagen gestapt te zijn waarmee u verder gereden bent naar België. Wat het vervolg van uw reis betreft, kon u niet met zekerheid zeggen via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U vermoedde enkel dat u via Polen de Europese Unie bent binnengekomen, omdat dit land aan Wit-Rusland grenst, maar zeker bent u daar niet van. U wist ook niet langs welke landen of plaatsen u verder gereisd bent naar België noch langs welke wegen u gereden heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 9-10). U stelde weliswaar dat u de hele reis in de laadruimte van de vrachtwagen zat en dat u van daaruit niets kon zien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2009, p. 10). Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo kon u met betrekking tot de vrachtwagen waar u bent ingestapt behalve de kleur geen andere kenmerken opgeven. U kon niet eens met zekerheid zeggen of u 's morgens of 's avonds in de vrachtwagen gestapt bent (zie gehoorverslag Commissariaat-

generaal, dd. 01/09/2009, p. 9). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is namelijk weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Wat betreft de door u voorgelegde medisch attesten dd. 05/11/2008 en dd. 02/12/2008, en het advies dd. 08/04/2009 van een psycholoog, dient te worden opgemerkt dat er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, maar deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze een verklaring kunnen bieden voor de vastgestelde incoherenties, vaagheden en ongeloofwaardigheden in het kader van uw tweede asielaanvraag. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat u wel degelijk in staat bent om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verder tonen deze attesten niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Uit het interventie-verslag dd. 20/10/2009 van adviseur-expert Luc Quintyn blijkt namelijk dat het advies van de psycholoog louter op basis van wat u hem gezegd heeft werd opgesteld en dat deze psycholoog u daarna heeft doorverwezen naar een therapeutisch centrum.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs werd reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kan aldus niet als nieuw element weerhouden worden. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De medische attesten waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevestigen weliswaar dat u bepaalde letsels heeft, maar vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze letsels zou opgelopen hebben. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met uw aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter bevat geen informatie die vermag bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM en roept een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid in.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze

een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Verder wijst de Raad erop dat artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet onmogelijk op verzoeker kan betrokken worden daar verzoeker geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal een aantal van zijn verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd of niet ter dege heeft onderzocht waardoor de appreciatiebevoegdheid werd overtreden.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoeker erop dat hij niet duidelijk maakt welke verklaringen door de Commissaris-generaal verkeerd geïnterpreteerd zijn dan wel niet ter dege onderzocht zouden zijn. Het komt evenwel niet aan de Raad toe dienaangaande enig onderzoek te verrichten, zodat dit een blote bewering betreft welke geenszins van aard is de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoeker merkt vervolgens op dat veel van de gestelde vragen betrekking hadden op gebeurtenissen die zich jaren geleden hebben voorgedaan, en het bijgevolg evident is dat hij zich niet alles even haarscherp herinnert. Tevens betoogt hij dat een gebrek aan interesse in zijn situatie in

Dagestan hem niet kan worden verweten nu hij in november 2006 vrijwillig terugkeerde naar zijn land van herkomst.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoeker erop dat hij zich niet achter het tijdsverloop kan verschuilen. Immers rust op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk weer te geven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij, los van enig tijdsverloop, bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en eenduidig verhaal te vertellen. Verzoeker faalt hierin. Daarenboven is de Raad van oordeel dat verzoekers houding – zoals aangegeven in de bestreden beslissing – van het zelfs niet pogen zich te informeren naar het verdere gevolg van de voorgehouden vervolging niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog in contact staat met zijn broer en dit om de maand dan wel om de twee maanden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 1/09/2009, p. 2). Niettegenstaande dit contact kan verzoeker geen informatie verschaffen over het moment waarop en het aantal keren dat de wijkagent naar hem is komen informeren, hoeveel keer de leden van de ROVD zijn langsgekomen en hoeveel convocaties er op zijn naam bij zijn ouders zijn toegekomen. Het antwoord van verzoeker op de vraag of hij zelf niet meer informatie over zijn situatie wil bekomen bij het verhoor van 1 september 2009, met name *“Ik ben hier nu tot rust gekomen, ik vind het niet nodig”* (idem, p. 3) wijst op een grove onverschilligheid, waaraan de door verzoeker opgeworpen terugkeer naar Dagestan in 2006 geen afbreuk doet daar het gebrek aan informatie / interesse de gebeurtenissen van na deze terugkeer betreft.

2.2.7.1. Verzoeker betoogt vervolgens dat niet uit het oog verloren mag worden dat hij met psychologische problemen kampt die hem verhinderen een gedetailleerd relaas te geven. *“Het is trouwens niet zo dat uit het verhoor zou blijken dat hij soms zeer in detail zou gaan en soms bijzonder vaag zou blijven”*, aldus verzoeker.

2.2.7.2. Betreffende de door verzoeker bijgebrachte medische attesten en het psychologisch advies wijst de Raad erop dat deze niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze attesten niet in overweging. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkel medisch en/of psychologisch rapport bijbrengt waarin wordt geattesteerd dat verzoekers cognitieve geheugen zou zijn aangetast en hij derhalve in de onmogelijkheid is wezenlijke elementen die deel uitmaken van het door hem voorgehouden asielrelaas op een correcte wijze in de tijd te duiden.

Waar verzoeker betoogt dat uit het verhoor niet blijkt dat hij soms zeer in detail zou gaan en soms bijzonder vaag zou blijven, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen daarentegen blijkt dat hij op sommige vragen zeer uitgebreid heeft geantwoord doch op andere vragen, welke rechtstreeks verband houden met zijn persoonlijke problemen zoals de vragen omtrent het ogenblik dat zijn broer, evenals zijn vader, werden meegenomen voor ondervraging, het aantal convocaties die ten aanzien van zijn persoon zijn toegekomen en waarom en wanneer hij zich moest aanmelden bij de ROVD, niet wist te beantwoorden. Van een persoon die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en deze tracht te staven met stukken – verzoeker legt immers drie convocaties neer – kan men evenwel minstens verwachten dat hij de stukken die hij neerlegt en die een bewijs zouden vormen voor de bedreiging van zijn veiligheid en zelfs leven, zou gelezen hebben. Tevens kan van verzoeker verwacht worden dat hij in de tijd weet te situeren wanneer zijn broer en zijn vader voor ondervraging werden meegenomen, des te meer gelet op verzoekers verklaring dat zijn broer hem van het nodige voorzag in zijn schuilplaats. Een dergelijke desinteresse in hoofde van verzoeker ondermijnt totaal diens algemene geloofwaardigheid.

2.2.8. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker de pertinente motivering van de Commissaris-generaal betreffende de door hem neergelegde convocaties en de door hem afgelegde reisweg ongemoeid laat, zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9.1. Verzoeker betoogt ten slotte dat er een duidelijke aanwezigheid is van geweld in de Dagestaanse maatschappij. Enerzijds is er een confrontatie tussen de ordediensten en de ondergrondse rebellenbeweging en anderzijds wordt Dagestan getekend door geweld dat zich voordoet tussen verschillende crimineel-politieke machtsgroepen. Het is alleszins, zo stelt verzoeker, duidelijk dat de rebellenbeweging in Dagestan nog redelijk sterk staat en nog sterk verankerd lijkt. Verder is het zo

dat de ordediensten zich geregeld misdragen in hun strijd tegen de rebellenbeweging, er willekeur heerst en zij niet terugdeinzen voor marteling en intimidatie. Verzoeker meent dan ook dat hem in deze omstandigheden terugsturen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.2.9.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en verzoeker desbetreffende motieven van verwerende partij niet weerlegt. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van geweld in Dagestan – welke door verwerende partij niet wordt ontkend – maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verwijzingen naar de algemene situatie van geweld in Dagestan niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande heeft gesteund op de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie, Dagestan; Algemene en Veiligheidssituatie”* van 11 mei 2009 (administratief dossier, stuk 13, deel 2), dat inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen waarvan meerdere dateren van 2007, 2008 en zelfs 2009. Uit bovenvermeld rapport blijkt dat gevechtssituaties in Dagestan wel degelijk aanwezig zijn – aanslagen tegen militaire en ordedienstkonvooien, het vermoorden van leden van de ordediensten, militairen en leden van de procuratuur – doch van een open oorlog is geen sprake en de gevechtshandelingen concentreren zich enkel tussen rebellen en ordetroepen. Verzoeker slaagt er niet in door middel van andersluidende informatie de motivering van het Commissariaat-generaal te weerleggen wanneer deze vaststelt dat, hoewel het niet uit te sluiten is dat er ook burgerslachtoffers vallen, het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De verwijzing van verzoeker naar de algemene situatie van geweld weerlegt voorgaande informatie niet. Aldus kan terecht worden gesteld dat van een “reëel” risico op ernstige schade voor gewone burgers in Dagestan geen sprake is.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel niet kan worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT